

Sygn. akt: III AUa 221/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jolanta Wolska

Sędziowie: SSA Iwona Szybka (spr.)

SSO del. Romuald Kompanowski

Protokolant: sekr. sądowy Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2013 r. w Łodzi

sprawy **R. R. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.**

o odsetki,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 21 grudnia 2012 r., sygn. akt: VI U 1331/12;

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 (pierwszym) i oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 221/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 października 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił R. R. (1) prawa do wypłaty odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia emerytalnego, przyznanego wnioskodawcy decyzją z dnia 28 sierpnia 2012 r. realizującą wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 8 maja 2012 r.

W odwołaniu R. R. (2) wniósł o zmianę decyzji poprzez zasądzenie odsetek za opóźnienie w wypłacie emerytury od dnia 1 marca 2011 r., tj. od dnia przyznania mu świadczenia wyrokiem sądu, gdyż już wówczas spełniał wszystkie wymogi do uzyskania tego prawa.

Na rozprawie w dniu 19 grudnia 2012 r. odwołujący wskazał, że żąda odsetek od przyznanego mu świadczenia emerytalnego za okres od dnia 1 marca 2011 r. do 14 września 2012 r., gdyż w dniu 15 września 2012 r. nastąpiła pierwsza wypłata emerytury.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Płocku zmienił decyzję ZUS w ten sposób, że przyznał R. R. (1) prawo wypłaty odsetek od kwoty należnych świadczeń przyzanych decyzją z 28 sierpnia 2012 r. za okres od 1 sierpnia 2011 r. do 14 września 2012 r. (pkt 1), w pozostałym zakresie oddalając odwołanie (pkt 2).

Sąd pierwszej instancji ustalił następujący stan faktyczny:

R. R. (1) w dniu 28 marca 2011 r. złożył w organie rentowym wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Do wniosku załączył świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawione w dniu 4 czerwca 2009 r. przez (...) S.A. w P. dotyczące okresu od 10 sierpnia 1970 r. do 28 lutego 1986 r. Zgodnie z nim wnioskodawca świadczył wówczas prace na stanowisku transportowego przy przetwórstwie, magazynowaniu, przepompowywaniu, przeładunku i transporcie oraz dystrybucji ropy naftowej i jej produktów. W świadectwie tym wyszczególniono ponadto okres służby wojskowej od 22 października 1971 r. do 17 sierpnia 1973 r., datę podjęcia zatrudnienia po służbie wojskowej – 15 września 1973 r. i okres urlopu bezpłatnego od 1 lipca 1981 r. do 31 sierpnia 1981 r. Organ rentowy wydał w dniu 1 sierpnia 2011 r. decyzję odmowną, wskazując, że wnioskodawca nie udowodnił 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Zakład nie uwzględnił do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej. Na skutek wniesionego odwołania Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 3 listopada 2011 r. zmienił tę decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 marca 2011 r. Przywołując przepisy ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin, oraz podpierając się orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjął, że pracownikowi, który podjął zatrudnienie po okresie służby wojskowej, wliczało się czas tej służby do okresu zatrudnienia w danym zakładzie w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, w tym także związanych z świadczeniami emerytalnymi. Apelacja organu rentowego od tego wyroku została 8 maja 2012 r. oddalona, Sąd Apelacyjny podzielił argumentację Sądu Okręgowego. Wyrok Sądu Apelacyjnego wraz z jego pisemnym uzasadnieniem wpłynął do ZUS 25 lipca 2012 r., akta rentowe Sąd przekazał organowi rentowemu w dniu 20 sierpnia 2012 r. W wykonaniu powyższego wyroku organ rentowy wydał w dniu 28 sierpnia 2012 r. decyzję przyznającą wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 marca 2011 r. ustalając termin płatności świadczenia na dzień 15 każdego miesiąca. Decyzją tą dokonano również wyrównania świadczenia za okres od 1 marca 2011 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za częściowo zasadne. Zaznaczył, że przedmiotem sporu w tym postępowaniu było to czy odwołującemu należą się odsetki z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia emerytalnego przyznanego wnioskodawcy na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego – w Ł. z 8 maja 2012 r. Sąd pierwszej instancji przywołał treść art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych regulujący kwestię wypłaty odsetek z tytułu spóźnionego ustalenia lub wypłaty świadczenia przez organ rentowy oraz art. 118 ust. 1 i ust. 1a dot. terminów w jakich organ rentowy winien ustalić prawo do emerytury. Dokonując analizy powyższych przepisów wskazał, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem oznacza, że opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ten organ ponosi odpowiedzialność, choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa, a to rodzi obowiązek wypłaty odsetek.

W przypadku emerytury R. R. (1) w toku postępowania sądowego wywołanego wniesieniem przez niego odwołania od odmownej decyzji, nie dokonywano żadnych nowych ustaleń faktycznych, całość materiału dowodowego zebrano już przed organem rentowym. Przedmiot sporu sprowadzał się tam jedynie do prawa i dotyczył de facto tego, czy okres służby wojskowej odwołującego realizowanej w latach 1971 - 1973 podlegał wliczeniu do szczególnego stażu ubezpieczeniowego, a w dalszej kolejności, czy organ rentowy mógł odmówić przyznania emerytury. Organ rentowy wydając wówczas decyzję negatywną dokonał błędnej interpretacji przepisów prawa, do której nie uprawniało powoływane przez niego orzecznictwo Sądu Najwyższego. Sąd Okręgowy przywołał tu szereg judykatów Sądu Najwyższego, z którego wynikała potrzeba zaliczenia spornego okresu, podnosząc, że winno być ono znane organowi rentowemu, który dysponuje rozległym zapleczem profesjonalnej obsługi prawnej. Konkludując Sąd pierwszej instancji uznał, że sytuacja w której wydanie decyzji odmownej, a przez to i opóźnienie w przyznaniu świadczenia, wynikało z wykładni prawa stanowi okoliczność za którą organ rentowy ponosi odpowiedzialność, co skutkuje koniecznością wypłaty odsetek z tego tytułu.

Żądanie odsetek stało się wymagalne po przeprowadzeniu przez organ rentowy postępowania w sprawie załatwienia wniosku o przyznanie emerytury i wydaniu wadliwej decyzji o odmowie przyznania emerytury, tj. od 1 sierpnia 2011 r. Stąd Sąd zasądził odsetki z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia emerytalnego od dnia 1 sierpnia 2011 r., nie zaś od marca 2011 r., do dnia 14 września 2012 r. W tym zakresie odwołanie zostało oddalone.

Apelację od wyroku złożył organ rentowy. Zaskarżył orzeczenie w części tj. w zakresie pkt 1 i zarzucił Sadowi pierwszej instancji:

- błędne ustalenie stanu faktycznego polegające na uznaniu, że organ ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności, w sytuacji gdy w postępowaniu odwoławczym uzupełniono materiał dowodowy o akta osobowe odwołującego,

- naruszenie prawa materialnego - przepisu art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych polegające na przyjęciu, że odwołującemu przysługuje prawo do odsetek,

- naruszenie prawa materialnego - art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, skutkiem czego dzień wpływu prawomocnego orzeczenia nie jest datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji,

- naruszenie przepisu § 2 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych poprzez określenie daty początkowej na dzień wydania decyzji tj od 1 sierpnia 2011 r. a nie od dnia następującego po dniu wydania decyzji.

Wniósł o zmianę wyroku w pkt 1 poprzez oddalenie odwołania w zakresie żądania odsetek za okres od dnia 1 sierpnia 2011 r. do dnia 14 września 2012 r. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego w toku postępowania sądowego uzupełniano materiał dowodowy o akta osobowe wnioskodawcy i jego zeznania, a nadto orzecznictwo sądowe w zakresie możliwości zaliczenia służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych jest rozbieżne, a zatem nie można twierdzić, że to ZUS dokonał niewłaściwej wykładni przepisów prawa.

Ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Przedmiotem sprawy jest prawo ubezpieczonego do odsetek z tytułu opóźnienia w przyznaniu i wypłacie należnego mu świadczenia emerytalnego. Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t. Dz.U. 2009 r., Nr 205, poz. 1585 z zm.) jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Cytowany przepis stanowi podstawę do przyznania osobie ubezpieczonej odsetek, w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego, w razie nie ustalenia dla niej w terminie prawa do świadczenia lub też jego niewypłacenia. Ustawodawca zastrzegł jednakże, że nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłacie świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. W przypadku świadczeń emerytalnych terminy te określa art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z zm.). Przewidują one, że organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej

okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, a w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zatem Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma 30 dni na wydanie prawidłowej decyzji licząc od chwili wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności, rozumianej jako ostatni fakt konieczny, z punktu widzenia przesłanek nabycia prawa, do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. W przypadku, gdy prawo zostaje przyznane orzeczeniem Sądu ów 30 dniowy termin jest liczony od momentu doręczenia wyroku ale jedynie wówczas gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy, termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Przez nieustalenie prawa do świadczenia, o którym mowa w art. 85 ustawy systemowej należy rozumieć zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. W tym przypadku zachodzi sytuacja gdy do wydania przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia doszło mimo, że było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem. Jednocześnie użyty w przepisach zwrot "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" jako wyłączający obowiązek wypłaty odsetek należy rozumieć w ten sposób, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn, niezależnych od ZUS (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012 r., III UK 110/11, LEX nr 1227452).

W judykaturze (vide przytoczony wyżej wyrok Sądu Najwyższego) dokonuje się kwalifikacji błędów organu rentowego na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa ma miejsce wówczas, gdy organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, z uwagi na błędną interpretację relewantnych przepisów prawa w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym. W takiej sytuacji sąd nie uzupełnia ustaleń faktycznych dokonanych przez organ rentowy. Natomiast do błędu w ustaleniach faktycznych dochodzi wówczas gdy przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu a jednocześnie ZUS mógł w ramach przyznanych mu kompetencji w pełni ustalić potrzebny stan faktyczny. Innymi słowy, w sytuacji gdy zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 293). W tym przypadku istotne znaczenie ma zakres kompetencji organu rentowego w zakresie możliwych środków dowodowych w postępowaniu się przed nim toczącym. ZUS doznaje tu w stosunku do postępowania sądowego istotnych ograniczeń.

Reasumując poczynione rozważania zawsze konieczne staje się ustalenie czy obiektywnie nieprawidłowa decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych była następstwem okoliczności leżących po stronie organu rentowego.

W niniejszej sprawie chodziło o opóźnienie w przyznaniu odwołującemu prawa do emerytury w związku z pracą w warunkach szczególnych. Organ rentowy wydał decyzję odmowną uznając, że wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, bowiem nie ma prawnej możliwości uwzględnienia okresu służby wojskowej. W wyniku odwołania od tej decyzji Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z 3 listopada 2011 r. dokonał jej zmiany. Wskazał, że ZUS błędnie orzekł o niemożności zaliczenia służby wojskowej w okresie od 25 października 1971 r. do 17 sierpnia 1973 r. pełnionej w czasie zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w P. na stanowisku aparatu procesów chemicznych. Kluczowe znaczenie ma tu treść ustawy z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w brzmieniu obowiązującym w tym czasie oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin. Przewidywały one,

że żołnierzowi, który podjął w określonym terminie (30 dni) zatrudnienie po odbyciu służby wojskowej, wlicza się czas jej odbycia do okresu zatrudnienia w tym zakładzie pracy w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku. Owe uprawnienia to także uprawnienia wynikające z ubezpieczenia społecznego, w tym także dotyczące emerytury w związku z pracą w szczególnych warunkach. Odwołujący skończył służbę wojskową 17 sierpnia 1973 r., a do pracy u dotychczasowego pracodawcy stanął się 15 września 1973 r., a zatem spełnia warunek zaliczenia przedmiotowego okresu i ostatecznie może wylegitymować się co najmniej 15-letnim „szczególnym” stażem. Apelacja organu rentowego od tego orzeczenia została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 8 maja 2012 r. Wyrok wpłynął do organu rentowego 25 lipca 2012 r., akta rentowe zostały mu przekazane 20 sierpnia 2012 r. ZUS wykonując orzeczenie Sądu wydał decyzję 28 sierpnia 2012 r. W takich okolicznościach sprawy Sąd Okręgowy uznał, że organ rentowy dopuścił się opóźnienia w terminowym wydaniu prawidłowej decyzji. Sądy bowiem badające wówczas prawidłowość odmownej decyzji ZUS nie dokonywały żadnych nowych ustaleń faktycznych, a jedynie dokonały odmiennej interpretacji mających w sprawie zastosowanie przepisów prawa. Uznały mianowicie, że w pełni uzasadnione prawnie będzie zaliczenie spornego okresu służby wojskowej jako okresu uprawniającego do emerytury w związku z pracą w warunkach szczególnych. Jednocześnie błędna interpretacja prawa dokonana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie była uzasadniona w świetle dotychczasowego orzecznictwa sądowego, w tym Sądu Najwyższego, które w tej materii miało być jednolite. Z argumentacją powyższą nie zgodził się organ rentowy w apelacji podnosząc po pierwsze, że w toku postępowania sądowego konieczne było uzupełnienie materiału dowodowego poprzez dopuszczenie dowodu z akt osobowych wnioskodawcy i z jego przesłuchania na okoliczność daty jego powrotu do pracy – świadectwo pracy w tym zakresie nie było wiarygodne. Nadto, wbrew twierdzeniu Sądu Okręgowego, orzecznictwo w przedmiotowym zakresie nie było jednolite lecz przeciwnie – rozbieżne i Sąd Najwyższy zajmował także stanowisko zgodne z poglądami organu rentowego.

W tak zakreślonym obszarze sporu Sąd Apelacyjny nie podziela oceny Sądu pierwszej instancji, że w sprawie niniejszej zostały spełnione warunki uzasadniające powstanie po stronie organu rentowego obowiązku wypłaty odsetek przewidzianych w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej. Otóż Sąd drugiej instancji nie uważa, żeby w tym konkretnym przypadku przyjęcie przez ZUS innej wykładni przepisów prawa niż Sąd świadczyło o tym by można było mówić o jego odpowiedzialności za opóźnienie. Rację ma bowiem apelujący podkreślając, że wbrew temu co twierdził Sąd Okręgowy, interpretacja stanu prawnego odnośnie zaliczenia okresu służby wojskowej do pracy w szczególnych warunkach nie była w momencie wydawania decyzji jasna i jednoznaczna. Świadczy o tym bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego w tej kwestii. W wyrokach z dnia 9 marca 2010 r. (I UK 333/09 LEX nr 585739), z dnia 12 kwietnia 2012 r. (I UK 347/11 LEX nr 1216836), z dnia 25 lutego 2010 r. (II UK 219/09 LEX nr 590248) Sąd Najwyższy opowiadał się za zaliczeniem okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych. Natomiast w wyrokach z dnia 11 marca 2009 r. (II UK 247/08 LEX nr 707422), z dnia 24 kwietnia 2009 r. (II UK 334/08 OSNP 2010/23-24/294), z dnia 8 kwietnia 2009 r. (II UK 331/08 LEX nr 707887) czy z dnia 7 grudnia 2010 r. (I UK 203/10 LEX nr 786370) wyrażał pogląd zupełnie przeciwny, a mianowicie, że okres zasadniczej służby wojskowej nie podlega zaliczeniu do okresu pracy w szczególnych warunkach. Brak jednolitego stanowiska Sądu Najwyższego w tym zakresie był na tyle problematyczny, że Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 10 czerwca 2013 r. (sygn. akt II UK 349/12, www.sn.pl) przedstawił tą kwestię w formie zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości powiększonemu 7-sobowemu składowi Sądu Najwyższego. Ten, uchwałą z 16 października 2013 r. przesądził problem na korzyść ubezpieczonych, jednakże konieczności skorzystania z tak nadzwyczajnej instytucji jasno wskazuje, zdaniem Sądu Apelacyjnego, na problematyczność tego zagadnienia istniejącą nie tylko w dacie wydania decyzji przez ZUS, ale i w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny a także i w okresie późniejszym. Skoro zatem sam Sąd Najwyższy długo nie wypracował jednolitego stanowiska, to nie można mówić o jasności samej kwestii „zaliczalności” przedmiotowego okresu. W tym zaś świetle zbyt daleko idące byłoby obarczanie Zakładu odpowiedzialnością za brak jednoznaczności w stosowaniu prawa. W tym konkretnym przypadku można mówić, że wydanie decyzji na mającej umocowanie w orzecznictwie Sądu Najwyższego interpretacji przepisów prawa stanowi okoliczność, za którą Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Nie ponosi on zatem odpowiedzialności za wydanie decyzji dopiero 28 sierpnia 2012 r., a tym samym nie jest zobowiązany do wypłaty odsetek z tego tytułu na mocy art. 85 ust. 1 ustawy systemowej.

Z tego też względu Sąd Apelacyjny, wobec zasadności apelacji organu rentowego, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony pkt 1 wyroku Sądu pierwszej instancji i oddalił odwołanie.